

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1176. Usque Ad Annum 1203

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118022

§. 14. S. Anthelmi Episcopi Bellicensis extrema.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66394](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66394)

Sæcul. XII.
A.C. 1178.

communicatos denunciarunt. Id testatum facit Petrus Legatus in sua Epistola ad omnes Fideles directa, in qua monet & exhortatur in Domino, ut Raimundum & Bernardum, eorumque complicés, tanquam excommunicatos & Sata-næ traditos caute devitent, atque e finibus suis expellant.

§. XIV.

*S. Anthelmi Episcopi Bellicensis
extrema.*

vit. ap. Sur.
26. Jun.
c. 18.
Sup. lib.
LXX. §. 65.

Hic annus salutis millesimus centesimus septuagesimus octavus S. Anthelmo, Episcopo Bellicensi, vitæ supremus fuit. Ex quo Episcopatum suscepit, rigorem Instituti sui non modo non laxavit, sed auxit. Officio Missæ non in suo Oratorio, sed in Ecclesia Cathedrali cum Canonicis operabatur, ut majore decore res Divina perageretur. Hoc sacrificium autem singulis ferme diebus offerebat, quod ipsi, antequam ordinatus fuit Episcopus, raro concedebatur. Sunt hæc verba Auctoris, qui ejus vitam scripsit. Nimirum inter Cartusienses, etiam in Die Dominica, vix unquam alia, quam Missa Conventualis celebrabatur. Idque Statuta Guidonis innuunt. Anthelmus nihil magis exoptabat, quam efficere, ut Clericorum suorum vita pudica esset; quam

c. 7. n. 4.
vit. c. 19.

quam ob rem sex septemve Presbyteros, Sæcul. XII:
A C. 1178.
antea maxima caritate monitos, cum pel-
lices ejicere nollent, deposuit.

Humbertus Comes Sabaudia quem-
dam Presbyterum carceri includi jusse-
rat, quem cum S. Episcopus, invito Præ-
tore, voluisset eripere, prætoriani fugien-
tem necaverant. Præterea comes jus
sibi esse in quasdam Ecclesiæ terras dice-
bat, affirmabatque ad suam pertinere
ditionem. Hortabatur Anselmus Prin-
cipem; Bona Ecclesiæ intacta relinque-
ret, & Presbyteri cædem congrua pœ-
nitentia elueret, addita fulminis Eccle-
siastici comminatione. Verum Comes
vicissim Præsuli minabatur, cum diceret,
se Papali privilegio esse munitum, ne
a quoquam alio excommunicari posset.
Anselmus imperterritus excommunica-
tionis sententiam in eum, & quidem
tunc præsentem pronunciavit. Hum-
bertus in furorem agi videbatur, aje-
bantque audientes, tantam Episcopi te-
meritatem haud leviolem quam mortis
pœnam mereri. Sed Præsul in isto
quoque periculo impavidus, formulam
censuræ adhibitis verbis acerbioribus re-
petiit, se mortalium felicissimum existi-
maturus, si ei pro bona causa Marty-
rium pati datum fuisset. Comite dein-
de apud Papam conquerente, quod suum
privilegium fuisset violatum, Alexander

c. 20.

c. 21.

D 3

S. Pe.

Sæcul. XII. S. Petro Tarentasiensi adhucdum in vi-
A.C. 1178. vis agenti, alterique Episcopo, datis lite-
 ris præcepit; permoverent Anthelmum
 ad absolvendum a censura Comitem, vel
 Episcopo Bellicensi, cujus constantiam
 alias exploratam habebat, imperium de-
 tractante, ipsi absolverent. Episcopi
 accepta mandata exequuntur, urgent-
 que Anthelmum, ut Papæ obediret, &
 Principem mitigaret. Quibus ille: *Qui*
juste ligatus est solvi non debet, nisi
prius per Penitentiam offenso satisfac-
erit. Nec S. Petrus accepit potestatem
ligandi vel solvendi ea, quæ non oport-
et. Scitote igitur, me sententiam se-
mel latam nunquam revocaturum. Ita
 ambo Præsules recesserunt, ultra quid-
 quam moliri non ausi. At Papa, re com-
 perta, Comitem absolvit, & sublata cen-
 sura Anthelmum certiozem fecit.

Id vero S. Virum usque adeo offen-
 dit, ut relicta Sede sua ad Cellulam Mo-
 nasterii Cartusienſis redierit. Sed tota
 provincia optimi Patris absentiam de-
 flente, Clerici Bellicenses a Summo Pon-
 tifice literas impetrarunt, quibus ille
 compulsus Sedem suam Episcopalem re-
 petiit. Porro Comes Sabaudia se legi-
 time absolutum non credidit, nec Eccle-
 siam ante intrare præsumsit, quam se co-
 ram S. Præsule supplicem demississet, ac
 ab eo absolutionem obtinuisset. Quia
 autem

autem errata non emendabat, nec promissa implebat, nova successit discordia. Sæcul. XII.
A.C. 1178.

Nihilominus illo etiam tempore, quo Comes Præfulem oderat, & minas effundebat, magna tamen ejusdem reverentia continebatur. Quippe singularis Anthelmi virtus ingentem ei auctoritatem conciliaverat, totus Ordo Cartusienſis tanquam ſibi Præpoſitum venerabatur, omnesque ei Priores ſuberant. Ipſe ferventi zelo vigilabat cavebatque, ne cuicumque relaxationi locus daretur. Quando Conciliis aut aliis cœtibus, ubi de rebus ſæcularibus agebatur, intererat, tam Epifcopi quam alterius cujuſque Ordinis Viri Anthelmo cedebant; ipſa Romana Curia Præfulem reverebatur. Licet enim nihil reprehenſione dignum, in quocumque hominum genere id deprehenderet, diſſimularet, quia tamen ejus admonitiones nullo alio ex fonte, quam ex pura Caritate proficiſcebantur, plerique modeſte acquieſcebant. Ceterum in peccatores pœnitentiam agentes lacrymans ipſe cum lacrymantibus indulgentiſſimus erat.

Extremo morbo decumbentem Anthelmum non nulli hortabantur, ut Comiti Sabaudia, namque tenebat adhuc diſſidium, ignoſceret. Quibus ipſe: *Nunquam reconciliabitur, niſi injuſtam*

poſtulationem dimittat, ac ſpondeat, ni-

D 4

bil

c. 23.

c. 24.

c. 25.

Sæcul. XII.
A.C. 1178.

*hil se ab hac Ecclesia imposterum exactu-
rum, & nisi confiteatur, se cædis in il-
lum Presbyterum peractæ reum esse.* Ne-
mine severum nuncium ad Principis in
eodem loco commorantis aures deferre
auso, duo tandem viri religiosi Ordinis
Cartusienſis periculosaſm legationem in
se susceperunt. Et ecce! Princeps, Deo
cor ejus movente, in lacrymas solvitur,
ad S. Virum contendit, culpam fatetur,
postulationi renunciat, & veniam rogat.
Anthelmus impositis Principi manibus,
Deum orat, ut ei benediceret ejusque fi-
lio. Cum autem Comes filiam tantum
genuisset, putabant adstantes, Episco-
pum errore linguæ vel memoriæ labi,
suggerebantque, benedicendum esse
Principis filiæ. At nihilominus Vir San-
ctus sapius Humberti filio divinum au-
xilium & benedictionem precatus est.
Nec sefellit vaticinium; nam paulo post
mortem Episcopi Humberto Comiti na-
tus est filius. Obiit autem S. Anthel-
mus vigesima sexta die Junii anno mil-
lesimo centesimo septuagesimo octavo,
post receptam Dignitatem Episcopalem
decimo quinto, septuagenario major.
Ecclesia ejusdem memoriam in die, qua
e vita decessit, colit. Ejus in Ecclesia
Bellicensi Successor Rainaldus quoque
ex majore Monasterio Cartusienſi evo-
catus

Mart. Rom.
26. Jun.
Gall. Chro.
to. 2. p. 364.

catus est, cui post annos sex Arnaldus Sæcul. XII.
 itidem ex Ordine Cartusienſi ſuffectus. A. C. 1178.

§. XV.

S. Hildegardis extrema.

Sanctum Anthelmum ad Cœlestia trans-
 latum secuta est post trimestre S. Hil- Sup. lib.
 degardis, Abbatissa in monte S. Ruperti LXIX. §. 37
 prope Moguntiam, cujus Revelationes vit. ap. Sur.
 Eugenius III. Papa ante annos triginta 17. Sept.
 approbaverat. Ipsa hanc ſcriptionem
 proſecuta est, operam commodante quo-
 dam viro fideli, qui eam mentis ſuæ con-
 ceptus latine exponere docebat, ſecun-
 dum Grammaticæ regulas; quippe eas
 ſimpliciter ignorabat. Revelationes e-
 jus in tres libros collectæ ſunt; plerum-
 que in earum exordio aliqua imago rei
 ſenſibilis ponitur, quam ſibi conſpicuam
 factam fuiſſe dicit, ejuſque ſenſus my-
 ſticos explicat. Tum exinde Doctrinam
 morum eruit puram & ſolidam, ſtilo le-
 gentis animum excitante & tropico; æ-
 vi ſui vitia damnat, valideque ad pœni-
 tentiam impellit. Multas quoque ſcri- ap. Alb.
 pſit Epistoſas, ut illis, qui eam conſule- Stad. an.
 bant, reſponſa daret, quas inter occurrit 1152. Fol.
 aliqua, ceteris prolixior, ad Clericos 169.
 Colonienses directa, immixtis vaticiniis.
 Nam Prophetiæ dono prædita crede-
 batur, memoratque Richerius, Mona-
 chus Senonensis in Lotharingia, qui exin-